

‘Wij moeten nog oud worden hier’

Scholieren maken zich vooral zorgen over het milieu, voedselverspilling en ongelijkheid

- ▶ Scholierenparlement KRAS dacht dit jaar na over globalisering
- ▶ Traject Post 2015 boog zich dan weer over de opvolgers van de millenniumdoelstellingen
- ▶ Jongeren komen met concrete voorstellen, maar denken ook breed

Jozefien VAN HUFFEL

„Voedselverspilling. Ik las net nog dat het wereldwijd om miljarden kilo's per jaar gaat.” „Het samenleven van culturen. We moeten elkaar beter leren kennen. Hoe kunnen we anders discriminatie vermijden?” „De werkomstandigheden in de derde wereld. Ik dacht dat we daar machteloos tegenover stonden, maar weet nu dat Europa zijn voorbeeldfunctie moet opnemen.”

Met welk thema moeten burgers en politici volgens jou bezig zijn? Dat was de vraag en de antwoorden komen uit de mond van minderjarigen. „Als het over gewichtige en grote thema's gaat, worden jongeren meestal onderschat”, meent Bram Servais.

Servais zit aan tafel bij jeugddienst Globelink, organisator van KRAS, de opvolger van het Scholierenparlement. Tien dagen geleden debatteerde hij met zeshonderd leeftijdgenoten over globalisering en de kansen en bedreigingen die eruit voortvloeien. Vandaag bereidt hij zich voor om de conclusies voor te stellen aan de Vlaamse Jeugdraad. „Ik doe mee omdat het een kans is

om ons als jongeren te bewijzen. We hebben wel degelijk een mening en goede ideeën.”

KRAS begon in september met rollenspelen in 22 gemeenten. „De een vertolkt de mening van een ngo, de andere die van een bedrijf”, legt Katrien Zuallaert van Globelink uit. „Daarna is er een fase waarin de jongeren nadenken over de lokale gevolgen van globalisering. De resultaten daarvan proberen we vervolgens op tafel te krijgen bij de lokale politici. Want het mondiale mag dan wel steeds belangrijker worden, het concrete brengt het dichterbij. We leren jongeren het verband leggen tussen vroeger en later, tussen hier en elders.”

Maar zijn het niet alleen de meest geïnteresseerde jongeren die daarvoor openstaan? „Ik zit in een technische richting en lang niet alle klasgenoten volgen de actualiteit”, zegt Claire Vanobbergen. „Maar als ik ze iets laat lezen, kan ik ze wel prikkelen. Daarom is het belangrijk dat we de voorstellen van KRAS breed verspreiden. Er zitten echt goede ideeën bij, die leeftijdgenoten misschien kunnen inspireren om in hun eigen leven keuzes te maken.”

„Als het over gewichtige thema's gaat, worden jongeren onderschat”

„Sommige klasgenoten weten nu al dat ze zich willen inzetten tegen armoede of milieuvervuiling. Anderen menen dat problemen wel vanzelf overgaan”, zegt Sien Wolfs De Broeck. „Maar ik geloof wel dat verandering begint bij nadenken. Daar kun je niet te jong voor zijn.”

Wolfs De Broeck gaat naar school in het Koninklijk Atheneum in Leuven, een van de twaalf scholen die deelnamen aan Traject Post 2015 van Studio Globo en Via Don Bosco. Ze bogen zich over de opvolgers van de millenniumdoelstellingen (die dit jaar aflopen), de zeventien Sustainable Development Goals (SDG's), duurzame ontwikkelingsdoelen.

„We trokken dit keer niet met een voorbereid lespakket naar de scholen, maar ondernamen samen met de leerlingen een zoektocht”, zegt Ruth Van Mechelen van Studio Globo. „Wat vinden we belangrijk? De quotes en meningen van de leerlingen nemen we mee naar toekomstige workshops.” De meeste deelnemende klassen kozen concrete doelen, zoals drinkwater of onderwijs. „Tot onze verrassing wilden twee klassen het echter ook over internationale samenwerking hebben, een veeleer vaag en politiek doel, maar misschien wel het belangrijkste van allemaal”, zegt Van Mechelen. Sien Wolfs De Broeck: „We wilden graag breed denken. Nu begrijpen we beter welke systemen er achter de wereldproblemen zitten en waarmee je rekening moet houden als je oplossingen bedenkt.”

Zijn de prioriteiten van jongeren dan anders dan die van oudere generaties? „Voedselverspilling en klimaatverandering zijn concreter voor ons”, denkt Bram Servais. „Wij leven nog zeventig jaar op deze aarde, we moeten er oud worden, wij zullen dus alle gevolgen beleven van de beslissingen die vandaag worden genomen.” „We hebben ook toegang tot meer informatie dan vroeger”, meent Anton Vandaele, vrijwilliger bij KRAS. „We kunnen niet doen alsof we niet op de hoogte zijn.”

STANDPUNT

Bert CLAERHOUT

Mgr. Romero, een martelaar van het geloof

„ De voormalige Salvadoraanse aartsbisschop Oscar Arnulfo Romero wordt zondag zalig verklaard. De plechtigheid vindt plaats in San Salvador, de stad waar hij op 24 maart 1980 tijdens een mis in een ziekenhuiskapel door een doodseskader werd vermoord. De weken daarvoor had mgr. Romero forse kritiek geuit op de schending van de mensenrechten en de sociale misstanden in zijn land. Hij had de militairen ook opgeroepen niet langer medeburgers te doden. Aan een Mexicaanse journalist had hij voorspeld wat hem te wachten stond. „Ik ben al vaak met de dood bedreigd,” zei hij, „maar als christen weet ik dat er geen dood is zonder opstanding. Als ze mij doden, zal ik herrijzen in het volk van El Salvador.”

Bij zijn aanstelling tot hulpbisschop van San Salvador in 1970 had mgr. Romero hoe genaamd geen progressief imago. Het onrecht in zijn land en de onderdrukking door het extreemrechtse regime maakten van hem evenwel een profetisch figuur. Als bisschop van San Salvador, vanaf 1977, liet hij geen ogenblik onbenut om de armen een stem te geven en het geweld aan te klagen – zeker na de moorden op priesters die hem steunden. Dat maakte hem wereldwijd populair, ook al beschouwde hij zichzelf helemaal niet als een revolutionair in de klassieke betekenis. De Kerk was voor hem allereerst een evangelische gemeenschap, geen politieke beweging.

Paus Franciscus bracht de zaligverklaring van aartsbisschop Romero de afgelopen jaren in een stroomversnelling. Terecht. De kracht om tegen het onrecht te strijden haalde mgr. Romero ondubbelzinnig uit zijn geloof en hij bekocht dat met zijn leven. Hijzelf noemde het martelaarschap een genade van God. „Ik geloof niet dat ik die genade verdien, maar als God het offer van mijn leven aanvaardt, laat mijn bloed dan zaad zijn voor de vrijheid”, zei hij. „Een bisschop sterft, maar Gods Kerk, die uit het volk bestaat, gaat nooit ten onder.”

In deze tijd van opportunisme en onverschilligheid – waarin nog weinigen bereid zijn voor hun geloof uit te komen – klinken Romero's woorden velen vreemd in de oren. Laten we evenwel de vele christenen niet vergeten die op dit eigenste moment, van Pakistan over het Midden-Oosten tot Nigeria, wegens hun geloofsovertuiging worden vervolgd en/of gedood. Als christen hopen we dat mgr. Romero's zaligverklaring anderen zal inspireren hun geloof moedig en authentiek te beleven en zich voor de noodlijdenden en verdrukten onder ons in te zetten. Zo houdt zijn nagedachtenis het visioen van een betere wereld levend en zet ze ons tot handelen aan. 99

Beste lezer,

Het Standpunt hierboven is mijn laatste bijdrage aan KERK & leven. De tijd om met pensioen te gaan, is aangebroken. Ik dank de directie en het personeel van uitgeverij Halewijn voor de kansen die ik kreeg. Ik dank in het bijzonder alle redacteurs en redactrices van KERK & leven voor de prettige samenwerking en de vele hulp. Voorts dank ik Luk Vanmaercke, de nieuwe hoofdredacteur, voor het engagement dat hij op zich neemt. De uitdagingen zijn groot, maar ik weet dat het blad bij hem in goede handen is. Ik wens hem alle succes en alle steun toe. Tot slot dank ik alle lezers. Trouwe lezers die me al kenden van toen ik voor De Standaard en voor Tertio werkte. Geduldige lezers die me brieven schreven en wachtten op een antwoord dat vaak niet kwam – waarvoor mijn excuses. Kritische lezers ook die het hopeloos met me oneens waren. Weet dat ik nooit iets anders heb getracht dan dit: u allen een beetje hoop en inspiratie mee te geven.

Bert Claerhout

De slotzitting van KRAS bracht zeshonderd jongeren samen in Brussel. © KRAS Globelink